

Sygn. akt III AUa 1241/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SSA Bożena Lichota SSA Agata Pyjas-Luty
Protokolant:	sekr.sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 13 lipca 2016 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy M. G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Nowym Sączu Wydziału IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt IV U 993/14

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 1241/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 maja 2015 r. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu oddalił odwołanie M. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 30 czerwca 2014 r., którą odmówiono wnioskodawcy przyznania emerytury w wieku obniżonym.

Sąd pierwszej instancji jako bezsporną wskazał okoliczność, iż wnioskodawca urodzony (...), na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał co najmniej 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, zaś wniosek o emeryturę złożył w dniu 25 września 2013 r.

Sąd Okręgowy ustalił również, że wnioskodawca w okresie od dnia 23 sierpnia 1969 r. do dnia 2 maja 1978 r. był zatrudniony w Usługowym Zakładzie (...) w G. na stanowisku malarza w pełnym wymiarze czasu pracy, niekiedy wykonując pracę w godzinach nadliczbowych. W Zakładzie tym razem z wnioskodawcą pracował również świadek F. G. - brat wnioskodawcy, a pracował od 1975 r. do 1979 r., a także świadek L. B. w latach 1972-1979 na stanowisku malarz.

Zatrudniający wnioskodawcę zakład pracy wykonywał prace malarskie w budynkach użyteczności publicznej, takich jak szkoły, warsztaty szkolne, obiekty handlowe, budynki przemysłowe, hale targowe, magazyny, itp. Wnioskodawca malował przy użyciu różnych technik oraz różnymi rodzajami farb. Ściany, drzwi i lamperie malowano przy użyciu farb olejnych, konstrukcje metalowe, korpusy maszyn i urządzeń, najpierw pokrywano farbą podkładową - minią, a później chlorokauczukiem. Wnioskodawca malował: suwnice w odlewni w G., konstrukcje stalowe, wiaty znajdujące się w halach oraz same hale wraz ze znajdującymi się w nich urządzeniami i maszynami, przy pracy używano farby mini (farba podkładowa, pokrywało się nią metal), następnie chlorokauczuku, natomiast ściany malowano farbą olejną. Zdarzało się niekiedy, że malarze pracowali przy użyciu farby mini przez cały dzień, jednakże były to sytuacje sporadyczne. Czynności w postaci malowania wnioskodawca wykonywał także w halach należących do (...) Związku (...), gdzie magazyny miały wysokość 6 metrów, a nadto malował sklepy należące do (...) Spółdzielni i masarnie. W okresie od dnia 1 marca 1979 r. do dnia 30 września 1989 r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni (...) w G. również na stanowisku malarz, a wraz z nim pracował jego brat F. G. do 30 września 1989 r., a ponadto świadek W. D. od 3 listopada 1982 r. do 2006 r. oraz świadek M. A., który zatrudniony był w (...) Spółdzielni (...) jako malarz budowlany od marca 1980 r. do 31 marca 2005 r. Świadek M. A. od 1982 r. pracował wspólnie z wnioskodawcą w brygadach. W skład brygady wchodziło kilku pracowników, w tym W. D., M. A. i wnioskodawca. Podczas wykonywania pracy w Rafinerii (...) w G. jako posiłki regeneracyjne otrzymywali oni jajka, bądź mleko lub zupę regeneracyjną. Spółdzielnia (...) w G. wykonywała prace malarskie, głównie na rzecz dużych jednostek uspołecznionych, takich jak Fabryka (...) w G., Rafineria (...) w G., Zakłady (...). Wnioskodawca wykonywał czynności malowania w Fabryce (...), w (...) w G. i Rafinerii (...), gdzie malował hale, konstrukcje stalowe znajdujące się w halach, dachy na halach i piece, wiaty, suwnice, ściany, a minię wykorzystywał tylko przy malowaniu konstrukcji stalowych, a ponadto korzystał z innych farb (farba chlorokauczukowa lub nitro, olejna – powierzchniowa). Wnioskodawca pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. po 8 godzin dziennie, a niekiedy w godzinach nadliczbowych. Nie było jednak sytuacji, gdy pracował przy użyciu farby minii cały dobowy wymiar czasu pracy. W okresie od dnia 2 października 1989 r. do dnia 15 lutego 1991 r. wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku malarza w (...) Spółdzielni (...) w B. w brygadzie malarskiej w pełnym wymiarze czasu pracy. W okresie od dnia 30 czerwca 1990 r. do dnia 15 lutego 1991 r. korzystał z urlopu bezpłatnego. W tym okresie zatrudnienia malował hale, zbiorniki przemysłowe, które zawierały składniki do produkcji soków, wina itp. w zakładach (...) w J.. Urządzenia wykonane ze stali były miniowane, a następnie nakładano powierzchniową farbę chlorokauczukową. Grzejniki żeliwne, jak i rurowe malowano przy pomocy pistoletu poprzez natrysk, sporadycznie wnioskodawca pracował przy malowaniu prywatnych budynków (dachy). Powyższe czynności mieszczące się w zakresie jego stanowiska wnioskodawca wykonywał przez najwyżej sześć godzin dziennie, gdyż dłużej nie mógł pracować z uwagi na panujące szkodliwe warunki.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd pierwszej instancji ustalił na podstawie zgromadzonej w sprawie dokumentacji, zeznaniach wnioskodawcy oraz świadków, którzy potwierdzili, że wnioskodawca w spornym okresie pracował jako malarz w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. po 8 godzin dziennie, a niekiedy w godzinach nadliczbowych, natomiast w sytuacji, gdy malowano przy użyciu farb o szkodliwym składzie chemicznym czas pracy malarzy był skracany do wymiaru 6 godzin dziennie i w związku z tym nie zdarzało się, aby wnioskodawca na stanowisku malarza pracował przy użyciu farby podkładowej minii cały dobowy wymiar czasu pracy, czy też przez cały dobowy wymiar czasu pracy wykonywał czynności malowania konstrukcji na wysokości.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Przytaczając treść art. 184 i art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz.U z 2016 r. poz. 887) oraz § 1 ust. 2, § 2 ust. 1 i 2, § 3 i § 4 ust. 1 rozporządzenie Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U nr 8 poz. 43 ze zm.), Sąd pierwszej instancji stwierdził, że wnioskodawca nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wskazał, że zgodnie z wykazem A, dział V (prace w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych) poz. 6 załącznika do ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. prace malarskie konstrukcji na wysokości wymienione są jako prace wykonywane w warunkach szczególnych, podobnie jak i prace wymienione w wykazie A, dział III (prace w hutnictwie i przemyśle metalowym) poz. 71, tj. malowanie minią, a także prace wskazane w wykazie A, dziale XIV (prace różne) poz. 17, tj. lakierowanie ręczne

lub natryskowe - nie zhermetyzowane. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego wynika, że wnioskodawca w spornych okresach wykonywał pracę na stanowisku malarza, jednakże nie była to praca wymieniona w Wykazie A, świadczona w pełnym wymiarze czasu pracy, co najmniej 8 godzin dziennie. Skarżący nie wykazał, aby na stanowisku malarza pracował przy użyciu farby minii cały dobowy wymiar czasu pracy, podobnie jak i nie wykonywał przez cały dobowy wymiar czasu pracy czynności malowania konstrukcji na wysokości, ani też lakierowania ręcznego lub natryskowego - nie zhermetyzowanego. Tego rodzaju prace aczkolwiek były przez wnioskodawcę wykonywane, to nie wyczerpywały jego pełnego wymiaru czasu pracy, stale w okresie 15 lat. Sąd Okręgowy zauważył, że oprócz prac malarskich konstrukcji stalowych np. suwnic, które były usytuowane na wysokości, wnioskodawca malował w halach ściany, stolarkę budowlaną, itp., a ponadto malował przy użyciu różnych rodzajów farb budynki szkolne, warsztaty, obiekty handlowe - sklepy, masarnie i inne obiekty użyteczności publicznej, których nie można zakwalifikować do prac wykonywanych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wymienionych w wykazie A dział III, V lub XIV ww. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oraz powołanych powyżej przepisów prawa materialnego Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca. W obszernych wywodach apelacji skarżący wskazał, że przepracował 15 lat w warunkach szczególnych. Podał, że w trakcie odbywania służby wojskowej pracował w batalionach budowlanych jako murarz i malarz, a więc świadczył pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia. Natomiast w trakcie spornych okresów zatrudnienia w charakterze malarza był narażony na szkodliwe substancje związane z wykonywanym przez innych pracowników spawaniem elektrycznym i gazowym, był narażony na opary kwasów wydobywających się przy ładowaniu akumulatorów do wózków widłowych, opary przy destylacji ropy naftowej, produkcji benzyny i oleju, przy produkcji betonu, asfaltu, inne tego typu opary ulatniające się w procesie produkcji, a także narażony był na hałas wynikający z pracy silników poruszających wentylatory. Powołał się również na okoliczności dotyczące jego stanu zdrowia. W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu emerytury w wieku obniżonym z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do wyjaśnienia kwestii, czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się 15 - letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), od czego w świetle regulacji zamieszczonej w art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2016 r. poz. 887) uzależnione jest jego prawo do emerytury w wieku obniżonym.

Zgodnie z dyspozycją art. 184 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. prawo do emerytury na zasadach w tych przepisach określonych, po spełnieniu przesłanki wieku, nabywa ubezpieczony, który na dzień 1 stycznia 1999 r. legitymuje się łącznym stażem pracy wynoszącym w przypadku mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15-letnim okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach przy pracach wymienionych w wykazie A stanowiącym załącznik do tego rozporządzenia oraz nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w takim funduszu na dochody budżetu państwa. Ciężar dowodu wszystkich tych przesłanek spoczywa na ubezpieczonym, który w postępowaniu przed organem rentowym zatrudnienie w szczególnych warunkach może wykazać przedkładając stosowne świadectwo pracy lub zaświadczenie pracodawcy stwierdzające rodzaj zatrudnienia i stanowiska pracy zajmowane w poszczególnych okresach, natomiast w postępowaniu sądowym, gdzie tego rodzaju ograniczenia dowodowe nie obowiązują, wykonywanie pracy w

szczególnych warunkach może być wykazywane wszelkimi środkami dowodowymi, w tym także o charakterze osobowym, to jest zeznaniami świadków. Należy przy tym pamiętać, że emerytura przewidziana w art. 184 ww. ustawy o emeryturach z rentach z FUS to świadczenie szczególne, gdyż przyznawane jest w drodze odstępstwa od zasady związanej z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Z tego powodu, wszystkie przesłanki warunkujące przyznanie tego świadczenia muszą być wykładane w sposób ścisły i precyzyjny. Praca w szczególnych warunkach, prowadząca do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury, to wyłącznie praca wymieniona w wykazie A lub wykazie B, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. O uznaniu zatrudnienia za pracę w szczególnych warunkach nie decyduje treść dokumentów wystawionych przez pracodawcę, ani nazwa stanowiska pracy, lecz rodzaj powierzonych wnioskodawcy prac i jej wykonywanie w warunkach określonych w § 2 ust. 1 tego rozporządzenia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Wykonywanie przez ubezpieczonego pewnych czynności, nawet w trudnych dla organizmu warunkach, jeżeli nie można ich zakwalifikować pod jedną z pozycji z wykazu A lub B, uniemożliwia potraktowanie takiego zatrudnienia jako mającego znaczenie z punktu widzenia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 1 czerwca 2010 r. II UK 21/10, LEX nr 619638; z dnia 10 kwietnia 2014 r. II UK 395/13 LEX nr 1455235).

W realiach rozpoznawanej sprawy organ rentowy w postępowaniu administracyjnym, w oparciu o dowody z dokumentów, stwierdził, że charakter wykonywanego przez wnioskodawcę zatrudnienia nie kwalifikuje się jako okres pracy w szczególnych warunkach, co stało się podstawą wydania decyzji o odmowie przyznania emerytury w wieku obniżonym. Wnioskodawca, kwestionując prawidłowość powyższej decyzji, w toczącym się przed sądem postępowaniu odwoławczym domagał się zaliczenia do stażu pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w Usługowym Zakładzie (...) od dnia 23 sierpnia 1969 r. do dnia 2 maja 1978 r. (na stanowisku malarza), w (...) Spółdzielni (...) od 1 marca 1979 r. do 30 września 1989 r. (na stanowisku malarza) oraz w (...) Spółdzielni (...) w B. od dnia 2 października 1989 r. do dnia 15 lutego 1991 r. (także na stanowisku malarza). Sąd pierwszej instancji nie uwzględnił odwołania uznając, że we wskazanych przez skarżącego okresach zatrudnienia nie świadczył on pracy w warunkach szczególnych, określonych w przepisach przywołanego wyżej rozporządzenia, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem Sądu drugiej instancji, ustalenia Sądu Okręgowego i przyjęta przez ten Sąd kwalifikacja prawna spornego okresu zatrudnienia nie wzbudzają zastrzeżeń i zasługują na pełną aprobatę. Na wstępie odnotować trzeba, że Sąd pierwszej instancji prawidłowo zrekonstruował stan faktyczny rozpoznawanej sprawy, bazując nie tylko na dowodach z dokumentów, ale także na zeznaniach wnioskodawcy oraz przesłuchanych na jego wniosek świadków. Właściwie ustalił rodzaj podejmowanych przez wnioskodawcę w spornych okresach obowiązków pracowniczych. Apelujący w wywiedzionym środku odwoławczym w istocie nie kwestionował podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, nie wskazywał na odmienny niż przyjęty przez Sąd Okręgowy charakter wykonywanych prac, czy też ich rozmiar. Powoływał się jedynie na szkodliwe dla zdrowia warunki pracy związane z zapyleniem środowiska pracy, koniecznością wdychania szkodliwych substancji oraz narażeniem na nadmierny hałas, nie sformułował jednak zarzutu dotyczącego błędu przy ustaleniu okoliczności faktycznych rozpoznawanej sprawy, istotnych z punktu widzenia jej rozstrzygnięcia, ani też nie wysunął zarzutów pod adresem dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny dowodów. Argumentacja przytoczona w uzasadnieniu apelacji prowadzi do konkluzji, iż skarżący w istocie nie podważa dokonanej przez Sąd Okręgowy analizy wiarygodności i mocy dowodowej zebranych w sprawie środków dowodowych, lecz nie zgadza się z przyjętą przez ten Sąd kwalifikacją spornych okresów zatrudnienia i związaną z tym interpretacją podstawy prawnej orzeczenia, skutkującą negatywną oceną zasadności zgłoszonego przez wnioskodawcę roszczenia o przyznanie emerytury w wieku obniżonym. W tym stanie rzeczy należy podzielić poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia faktyczne jako prawidłowe i dokonane w oparciu o właściwą ocenę wiarygodności zebranych w niniejszej sprawie dowodów. Słusznie Sąd Okręgowy stwierdził, że okres pracy w zakładzie malarskim J. A. nie podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych. W tym czasie wnioskodawca przy pracach malarskich posługiwał się nie tylko minią, ale także farbą olejną, a ponadto nie świadczył tylko i wyłącznie prac malarskich konstrukcji na wysokości, gdyż podejmował również czynności malarskie urządzeń i maszyn znajdujących się w pomieszczeniach, nie przebywając na wysokości. Natomiast wedle regulacji powołanego powyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. pracę w szczególnych warunkach stanowią między innymi prace malarskie

konstrukcji na wysokości (wykaz A, dział V, poz. 6), praca polegająca na malowaniu minią (wykaz A, dział III, poz. 72) oraz lakierowanie ręczne lub natryskowe – nieizolowane (wykaz A, dział XIV, poz. 17), przy czym tego rodzaju prace muszą być podejmowane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (minimum 8 godzin dziennie tylko takie prace). Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie pozwala na taką kwalifikację spornego okresu zatrudnienia i przyporządkowanie go do prac ujętych pod wskazanymi wyżej pozycjami wykazu A, gdyż sam wnioskodawca przyznaje, co potwierdzają świadkowie, że nie zajmował się tylko i wyłącznie pracami malarskimi konstrukcji na wysokości, gdyż malował szkoły, sklepy, hale produkcyjne inne tego typu obiekty, jak również zlokalizowane w tych budynkach urządzenia, natomiast malowanie minią tylko sporadycznie odbywało się przez całą dniówkę roboczą. Analogicznie należy się odnieść do okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...)w G., w ramach którego skarżący świadczył prace malarskie głównie na rzecz dużych uspołecznionych zakładów i malował zarówno konstrukcje stalowe na wysokości, jak i hale produkcyjne, piece, wiaty oraz same ściany, przy czym minią wykorzystywał jedynie do malowania konstrukcji stalowych, a ponadto używał innych farb (chlorokauczukowej, nitro, olejnej, itp.), lecz nie zdarzały się sytuacje, w których przez cały dobowy wymiar czasu pracy wnioskodawca podejmował prace malarskie wyłącznie korzystając z minii. Nie sposób także uznać, że zajmował się lakierowaniem (ręcznym lub natryskowym) stale przez pełną dniówkę roboczą, albowiem przy pracach malarskich poza lakierem posiłkował się innymi wskazanymi powyżej substancjami, czy różnego rodzaju farbami. Trafne jest zatem stanowisko Sądu Okręgowego, że prace świadczone przez wnioskodawcę w ramach analizowanych tutaj okresów zatrudnienia (w zakładzie malarskim J. A. oraz Spółdzielni Pracy w G.), choć w części były podejmowane w szczególnych warunkach, określonych w wykazie A stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia, to nie wyczerpywały powierzonych mu obowiązków służbowych w pełnym wymiarze czasu pracy w narażeniu na takie lakiery, czy minię. Co się natomiast tyczy okresu zatrudnienia skarżącego w (...)Spółdzielni (...) w B. w brygadzie malarskiej, to sam wnioskodawca słuchany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym podał, że pracami malarskimi zajmował się co najwyżej przez 6 godzin dziennie, właśnie z uwagi na szkodliwe warunki pracy, co sprawia, że nie można przyjąć, iż w pełnym wymiarze czasu pracował w warunkach szczególnych uprawniających do emerytury w wieku obniżonym.

W nawiązaniu do argumentacji apelującego, dotyczącej okresu odbywania służby wojskowej, wypada skarżącemu wyjaśnić, iż okres służby wojskowej sam w sobie nie stanowi okresu zatrudnienia (pracowniczego stosunku pracy) uwzględnianego do stażu pracy w szczególnych warunkach i podlega zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych tylko wówczas, gdy bezpośrednio przed odbywaniem tej służby wnioskodawca pracowałby w tychże szczególnych warunkach i po zakończeniu odbywania służby wojskowej w określonym przez ustawodawcę terminie powrócił do pracy. W rozpatrywanym przypadku taka sytuacja nie miała miejsca. Apelujący nie został objęty służbą wojskową bezpośrednio po okresie świadczenia pracy w warunkach szczególnych. Z rozważanego punktu widzenia nie ma znaczenia rodzaj pracy wykonywanej w trakcie służby wojskowej. Nadto okres tej służby jest zbyt krótki w odniesieniu do wymaganego co najmniej 15 – letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdzie ani organ rentowy ani Sąd pierwszej instancji nie zaliczyli do takiej pracy w warunkach szczególnych żadnego okresu zatrudnienia.

Podsumowując Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się podstaw do modyfikacji zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego. Podzielając poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne za w pełni uprawnioną uznał konstatację, że wnioskodawca nie wykazał 15 – letniego okresu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, niezbędnego do nabycia prawa do wcześniejszej emerytury. Czym innym jest bowiem praca w warunkach szkodliwych dla zdrowia, którą skarżący niewątpliwie wykonywał, a czym innym praca w warunkach szczególnych w rozumieniu omówionych powyżej unormowań. Zaskarżony wyrok jest prawidłowy, natomiast apelacja okazała się nieuzasadniona.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie wymienionych przepisów prawa materialnego i na mocy art.385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł o jej oddaleniu.

SSA Bożena Lichota SSA Monika Kowalska SSA Agata Pyjas - Luty